

CHEZ ODETTE, met tinten blauw

CHEZ ODETTE

met tinten blauw

Han Berghs

Maastricht, 2009, 2017

CHEZ ODETTE, met tinten blauw

Tinten Blauw (oorspronkelijk: 'Bleu-Vert van Han Berghs)

CHEZ ODETTE, met tinten blauw

Inleiding

Herman is een onderwijzer die van zijn passie voor schilderen graag zijn beroep wil maken. Na het stuklopen van zijn relatie besluit hij de daad bij het woord te voegen en probeert hij zijn schilderij 'Tinten Blauw' te verkopen. Hij komt terecht bij 'Chez Odette', een klein charmant bordeel in Maastricht. In zeven dagen tijd ontstaat tussen Herman en de drie dames van het bordeel een speciale band. Een idylle, een romantische droom met verwijzingen naar toepasselijke songteksten en levenswijsheid.

De romantische novelle 'CHEZ ODETTE' is een heruitgave van de eerder in 2009 gepubliceerde novelle 'Chez Odette, onbetaalbare liefde'.

(Adr.Heinen Uitgevers, 's-Hertogenbosch.)

C2017 'Chez Odette, met tinten blauw',
Han Berghs, Maastricht

CHEZ ODEETTE, met tinten blauw

Maandag

Herman zit op een oude bureaustoel in zijn atelier. Hij laat zijn stoel langzaam ronddraaien. Zo komen er een voor een zijn schilderijen 'voorbij': een portret van zijn ex in olieverf, een portret van Duke Ellington en een abstract schilderij op hout van allemaal tinten blauw met een verticale strook groen. Bij elk werk heeft hij een verhaal of een bepaalde gedachte gehad. Het interesseert hem niet meer.

'Mieljaardedju!'

Ooit was Herman onderwijzer met een grote hobby: schilderen. Iedereen had zijn talent geroemd. Hij was naar de avondopleiding gegaan aan de Academie Beeldende Kunsten Maastricht, vier jaar lang. Bij zijn eindexamen had men zijn talent uitgebreid geprezen en vol trots had hij de Academieprijs in ontvangst mogen nemen van de directeur. Meteen bij zijn eindexamenexpositie had hij al een werk verkocht, een dubbelportret van een ouder echtpaar. Herman was de koning te rijk geweest. Daarna kreeg hij ook enkele opdrachten om kinderportretten te maken. Gedurende een aantal maanden werkte hij 's avonds in zijn atelier aan zijn opdrachten en overdag op school als onderwijzer.

'Weet je wel,' zei een collega van hem, 'dat je erg goedkoop bent en dat je straks van je extra verdiensten ook nog belasting zult moeten betalen?'

Herman overlegde met zijn vrouw of het niet beter was om zijn baan als onderwijzer op te zeggen. Zij vond dat geen goed idee.

CHEZ ODETTE, met tinten blauw

'Het is veel te riskant,' had ze gezegd, 'dan word je afhankelijk van opdrachten. Nu hebben we een vast inkomen, plus wat extra's door de verkoop van je schilderijen.'

'Ach jij,' zei Herman, 'een mens moet zijn passie toch durven volgen? En trouwens, ik heb toch klanten genoeg. Het gaat me steeds beter af. Je moet een beetje meer vertrouwen in me hebben. Denk eens wat positiever.'

Herman nam ontslag en de eerste maanden ging het heel goed. Alle kennissen en vrienden lieten een portret van hun partner of een van hun kinderen maken. Maar daarna werd het minder.

Ik moet wat meer bekendheid krijgen, dacht hij en plaatste een advertentie in de krant:

*Wenst u een portret voor weinig geld,
dan wordt het tijd dat u Herman belt:
043-3211890*

Er kwam welgeteld één telefoontje. Herman werd wat nerveus en zijn vrouw zei:

'Zie je nu wel, het wordt niks.'

Herman had een mooi atelier ingericht in het souterrain van zijn huis, aan de rand van de stad. Ondanks het gebrek aan opdrachten voor portretten, werkte hij er uren aan een stuk. Af en toe experimenteerde hij ook met wat meer abstract werk. Hij vond de resultaten lang niet slecht, maar als hij ze aan zijn vrouw liet zien, haalde zij meestal haar schouders op.

'Heel aardig hoor, maar wat koop je ervoor?'

CHEZ ODEETTE, met tinten blauw

Langzaam maar zeker moesten ze steeds meer gaan bezuinigen. Gelukkig had zij een goede baan. Maar, zoals dat zo vaak gebeurt: als de armoede door de voordeur naar binnen stapt, sluipt de liefde door de achterdeur naar buiten. Op haar werk had zij het niet meer over '*haar Herman*', de succesvolle kunstenaar.

Ze begon op hem te vitten en na enkele weken kwam het hoge woord eruit:

'Of je zoekt weer een baan als onderwijzer, of ik ben weg. Ik houd het niet langer uit!'

Herman voelde zich voor het blok gezet. Er knakte iets in hem, maar hij hield zich groot.

'Vertrek maar!' Hij stond op en pakte haar jas.

'Eruit!'

'Prutser!'

Ze stapte in haar auto en weg was ze.

Daar zit hij nu, midden in zijn nieuwe atelier, nou ja, atelier... Het is maar een kleine zolderruimte in het huis waar hij een kamer huurt, in een zijstraatje van de Platielstraat, vlak bij het Vrijthof in Maastricht. Zijn huis had hij al een tijd geleden moeten verkopen.

Herman wordt een beetje duizelig, doet zijn ogen even dicht en droomt weg...

'Sodeju! Ik moet wat doen.'

Hij wikkelt het schilderij op hout '*Tinten Blauw*' in een badlaken en gaat op pad om het schilderij te verkopen. Herman gaat bij de wat duurdere modezaken van de Platielstraat, Achter het Vleeshuis, de Maastrichter Smedenstraat en de Stokstraat naar binnen en vraagt of zij

CHEZ ODETTE, met tinten blauw

misschien interesse hebben om het schilderij te kopen of eventueel in de etalage te zetten met een prijskaartje eraan. Maar overal wordt hij netjes en beleefd de deur gewezen. Hij voelt zich doodongelukkig en slentert doelloos verder.

Aan de Kesselkade loopt hij langs een smal wit pandje met drie etages. Achter het raam van de etalage hangt een rood gordijn met een goudkleurig geborduurde tekst: '*Chez Odette*'.

'Een hoerenkast,' broemt hij, en loopt door.

Op de hoek van de straat aangekomen, bedenkt hij zich.

'Kan mij het schelen, ik ga gewoon naar binnen.'

Hij loopt terug, maar de deur is gesloten. Er hangt een grauw papiertje: 's.v.p. 3 x *bellen*'. Hij aarzelt weer even, maar belt toch aan. Hij wordt open gedaan door de kennelijke 'bazin'.

Het is een vrouw van ver in de veertig, met een veel te jonge outfit. Haar bloesje is enkele maten te klein. Haar rokje is te kort, haar hakken te hoog, haar lippen te rood, haar haren te blond en veel te lang voor haar leeftijd.

Herman stelt vast: een hoerenmadam.

Mijn God, wat een droefheid, maar die ogen..., wat een contrast met de rest. Prachtig, diep blauw, groot, vochtig en eindeloos melancholiek. Ogen om in te verdrinken. Als ogen de spiegels van de ziel zijn, dan is dit het meest zachtvaardige schepsel dat op de wereld rondloopt, denkt hij. Als aan de grond genageld, staart hij haar aan.

'Ik ben Odette,' zegt ze, 'kom maar binnen.'

Hij loopt achter haar aan de zaak in en ziet dat ook haar achterkant betere tijden heeft gekend. Ze